

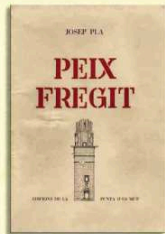
A Festa, una de les coses més agradables que es poden fer al vespre, a la vila, és anar a seure a Plaça Nova – a esperar la fresca del vent de la terra. A les terrasses dels cafès d'aquesta plaça s'hi sol bé, sobretot ara que és arbrat s'hi van fent i l'escenografia de les llums modernes es lliga tan bé amb la botànica municipal. Com que sempre hi trobem gent que no calla mai – perquè el peix fregit és safarber de mena – gairebé no hem de fer cap esforç mental. A Festa, a Plaça Nova, s'hi bada admirablement.

Però vos aquí, que de sobte, apareix davant de la vostra vista una cara que d'entrada us sembla una cara nova i que després realitzo que la teniu per vista. És clar que la teniu per vista! És la cara del senyor Corrales, l'afinador de pianos, tan simpàtic i divertit, que conta magnífiques anècdotes del seu ofici. L'aparició del senyor Corrales a Plaça Nova és el rellotge que ens indica que ens trobem en vigília de la festa major de Santa Margarida. El senyor Corrales és el primer d'arribar – la persona que ens indica teòricament que ha passat un any més.

Després, en dies successius, arriben En Valentí Ferrer, En Leon mecànic, En Costa futbolista, que ens arriba de València, En Pellicer i alguns altres tipus més de la població, que pel fet de guanyar-se bé la vida fora de casa, viuen cada any a passar la festa. Aquests homes van apareixent un darrere l'altre, alegres i contents de trobar-se a Falgull. Tothom té una veritable satisfacció de veure'ls tot i que la seva presència ens indica, amb la fixesa de les bragues d'un rellotge, que la terra ha donat una altra volta al sol, completa.

Amb el darrer autobús de la S. A. R. F. A., de la vigília, solen arribar les escayorettes dedicades a les passions de l'amor. Venen a complir, amb el seu aire de pintada resignació, els deures de la seva professió i a fer el número que no s'ha – en el programa de la festa. La palla nova passa per davant de les terrasses dels cafès, entre la hipocrita indiferència general progressiva – una indiferència, però, molt entolada per dins. El Tot Carruà els porta les maletes de cartó – a dintre de les quals no hi sol haver més que un raspall per a les dents.

Davant d'aquestes successives aparicions sentim que ja no ens podem desdir de celebrar la festa. No és pas que la mandra no sigui considerable, però qui seria capaç de quedar malament amb el senyor Corrales, amb En Leon i amb el simpàtic senyor Pellicer? No. No hi ha més remei: ja no podem tornar enrera. La vida continua. Ha passat un any més. És amb l'aparició d'aquestes figures que ens ha semblat plausible de donar per acabat aquest llibre. Ellos ens indiquen que comença un altre any i que tota de l'anterior s'ha de passar ràpida, per dir-ho com els nostres vells, inoblidables tenedors de llibres.

Josep Pla. Peix Fregit

Editorial: Edicions de la Postales d'En Mar, il·lustracions de Josep Martorell i Lluís Melic, 1954.

Josep Pla al tabarín

Festa Major 2013

